4 de juliol: Santa Isabel de Portugal

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,31-40): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan vingui el Fill de l'home en la seva glòria i tots els àngels amb ell, llavors s'asseurà damunt el tron de la seva glòria. I es reuniran davant d'ell totes les nacions, i separarà els uns dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits; i posarà, certament, les ovelles a la seva dreta i els cabrits a l'esquerra.

Llavors dirà el rei als qui seran a la dreta: 'Veniu, beneïts del meu Pare, posseïu el regne preparat per a vosaltres des de la constitució del món. Perquè vaig tenir fam i em donàreu de menjar, vaig tenir set i em donàreu de beure, era foraster i m'acollíreu, despullat i em vestíreu, malalt i em visitàreu, era a la presó i vinguéreu a mi'.

Llavors li respondran els justos, dient: 'Senyor, quan et vam veure amb fam i et donàrem de menjar, o amb set i et donàrem de beure? I quan et vam veure foraster i t'acollírem, o despullat i et vestírem? I quan et vam veure malalt o a la presó i vinguérem a tu?'. I responent el rei, els dirà: 'En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu'».

«A mi m'ho féreu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui ens alegrem amb la santedat d'una reina de la baixa edat mitja (ss. XIII-XIV), santa Isabel de Portugal. Fou batejada amb el nom d'Isabel en recordança i homenatge de la seva tieta-àvia, sant Isabel d'Hongria (1207-1231).

Tot i la distància temporal i geogràfica, criden l'atenció els paral·lelismes de vida santa entre ambdues dones: donades al matrimoni des de molt jovenetes, però heroicament lleials al compromís conjugal; piadoses i fidels a Déu en mig dels ambients cortesans; inclinades —en primera persona— a l'atenció dels més pobres i marginats, amb moltes obres de caritat (realitzades amb magnificència, tot aprofitant llur posició social).

Isabel de Portugal ha pogut escoltar les paraules del “Rei de reis”: «En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d’aquests germans meus petits, a mi m’ho féreu» (Mt 25,40). Ella fundà hospitals, albergs i monestirs. La cort esdevingué un centre de caritat cristiana, i era comú que ella mateixa —personalment— distribuís almoines i aliments.

Una de les virtuts més destacades d’Isabel fou el seu paper com a “mitjancera de pau”. «La caritat és pacient, és bondadosa, (...) no cerca el seu propi interès, no s’irrita, no té en compte el mal» (1Co 13,4-5): fins la seva vellesa, Isabel fou una pacificadora incansable. En una època en què les disputes dinàstiques, territorials i polítiques eren constants, ella actuà moltes voltes com a instrument d’unitat, tot desactivant enfrontaments, fins i tot quan les guerres involucraven el seu marit o el seu fill.

Santa Isabel és mereixedora de l’elogi de Jesús envers aquells que fomenten la pau: «Benaurats els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9). L’elogi és bonic, però la seva consecució és feixuga i recolza sobre l’amistat amb el Senyor. En paraules del papa Lleó XIV, «la unitat per la que Jesús prega és una comunió fundada en el mateix amor amb què Déu estima. I, com a tal, és abans de res un “do” que Jesús porta amb Ell mateix». Isabel, immersa en el sempre complicat ambient cortesà, amb la seva pietat habitual, reeixí a “festejar” el principal Autor de la pau: l’Esperit Sant.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No s’arriba al mot “fill de Déu” si no és per mitjà del nom “el qui posa pau”» (Sant Pere Crisòleg)
- «La guerra mai no és inevitable, les armes poden i duen callar, perquè no resolen els problemes, sinó que els augmenten; perquè passaran a la històrica els qui sembren la pau, no els quo conreen víctimes» (Lleó XIV)
- «El pecat i el pes de les seves conseqüències amenacen constantment el do de la unitat. Així l’Apòstol ha d’exhortar a ‘guardar la unitat de l’Esperit amb el vincle de la pau’ (Ef 4,3)»